

ESCOLES I MESTRES

Subílat de l'ensenyament ja fa uns quants anys, però, predat i servies mirant cap arreu amb satisfacció i emporança. Satisfacció plena en tots els aspectes perquè vaig justificar en encies el jornal que rebria pel meu treball, ja que per la resposta a l'hora de l'excelsa ^{del xicquet} marxava qui volia i el que es quedava, els meus afers al metge, seguint treballant en tot l'impunita enolar (t'adonia Feinet) o treballs manuals.

Les enoles de pobles o enoles rurals de la meua època ^{no} eren les d'ara; ni el material i altres dotacions ni els enolers. Llavors els pobles eren de veres pobles, amb tots els defectes, inconvenients i problemes que caracteritzaven als pobles. Comunicats molts d'ells ~~per~~ sols per camí de ferrocarril, sense aigua potable i sense llum elèctrica. Això hi ha que hauríem viscut per saber el que és. Ara es pot dir que no hi ha pobles; l'aigua, la llum, la ràdio i la tele són els grans puntals del seu canvi.

^{En un país} ~~per~~ ara ningú vol viure al poble; quan es més tranquil·la la vida; l'aspiració de tots: metges, advocats i enginyers de l'edifici col·lectiu tenen la dèria del fugir del poble per anar a viure, amb tots els seus inconvenients a la capital. Quan ^{als} pobles tenen tot el que hi ha a la capital i a més

més comoditat: aigua, llum, ràdio i tele, cafeteres, ceres, pulers, etc. Els mestres que ara estan als pobles hi podrien pensar com estarien si de sobte es llevaren totes aquestes comoditats que els ha servit la civilització.

Cal pensar que ^{en} aquells pobles, amb aquelles poques possibilitats de redempció i millora, com devien ser les enoles rurals! Però ben pensat l'enola la fa el mestre. L'enola és per als ~~els~~ xiquets alegre o trist, agradable o repulsiu segons el caràcter del mestre. Ell és ~~qui~~ el qui té la vida de donar vida, alegria i esperança. Perquè cada jornada serà més agradable.

L'enola rural ha estat sempre a mercè de la consciència personal del mestre, aquesta consciència que millora els nostres pensaments, els nostres sentiments i els nostres actes, no ho és menys per a considerar ni justificar la manera com compliem amb els nostres deures professionals i tinc la satisfacció d'afirmar que aquells mestres, tots mal pagats, van complir exigentment amb les seues obligacions, amb la consciència neta i tranquil·la; per això ja ves que no és inútil parlar-ne, mostrar com deuen ^{d'esser} ésser, mostrar com és en els casos millors i cercar les causes que la tornen feble i els mitjans de fortificar-la. La consciència professional, de primer acte, va acompanyada d'una visió exacta de la manera de tota la carrera que vol aconseguir.